

ת"פ 28022/02/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מור מרסיאנו, הנאשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 28022-02-17 מדינת ישראל נ' מרסיאנו
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד קטיה הכהן ועו"ד שרון אדרי

נגד

מור מרסיאנו - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד מורן גרוס

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם מעבירת שימוש בכוח למניעת מעצר.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; שימוש בכוח למניעת מעצר לפי סעיף 47 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח משולב), תשכ"ט-1969.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 27.06.2016 בשעת בוקר, נהג הנאשם ברכבו כשלצדו חברו ושניהם אינם חגורים. בנסיבות אלה הבחין השוטר רפאל דדוש (להלן: "השוטר דדוש") בעבירת התנועה והורה לנאשם לעצור. בעת מסירת דוח תנועה לנאשם, הפריע הנאשם לשוטר דדוש במילוי תפקידו בכך שאמר לו "יאללה סע סע מפה מי אתה בכלל", "שיהיה לך יום חרא", "זדיין מפה יא בן זונה". השוטר הודיע לנאשם על עיכובו והורה לו לצאת מהרכב אך הנאשם סירב לכך ואמר לשוטר "אני לא בא איתך מה תעשה לי, למה מי אתם בכלל". לאחר שהוזהר ועמד על סירובו לצאת מהרכב, הודיע השוטר דדוש לנאשם על מעצרו. בתגובה, התנגד הנאשם למעצר בכך שדחף את השוטר דדוש וקילל אותו "בן זונה שרמוטה אני יזיין אותך". בהמשך, לאחר שהנאשם הועבר לתחנת המשטרה, העליב את השוטר דדוש בכך שקילל אותו שוב ואמר לו "אמן שתקבל סרטן בראש", "בן זונה שרמוטה", "יא אפס מאופס".

עמוד 1

2. הנאשם טען בתגובתו לכתב האישום כי אכן התבקש לעצור בצד הדרך על ידי שוטר אשר נתן לו דוח עקב אי חגירת חגורת בטיחות, ובשלב זה אמר לשוטר "תודה רבה ושיהיה לך חרא של יום". בהמשך, כך טען הנאשם, אותו שוטר כעס על האמירה אך הנאשם לא עשה דבר מעבר לאותה אמירה. בנסיבות אלה, נשמעו הוכחות.

במסגרת פרשת התביעה העידו השוטר דדוש, וכן השוטר ישראל קמינסקי (להלן: "השוטר קמינסקי" וביחד "השוטרים"). בנוסף, הוגשו מספר מסמכים ובהם הודעות הנאשם, מזכרים ודוח התנועה.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בהתבסס על עדויות שני השוטרים המעורבים, אשר לטענתה העידו בצורה זהה לגבי ליבת כתב האישום. בהתאם לעדויות אלה, טענה המאשימה כי השוטרים פעלו בצורה מדורגת ומאופקת, כאשר הנאשם הפנה אמירות רבות כלפיהם לאורך זמן ובפרהסיה. עוד טענה המאשימה כי אין לראות כרסום משמעותי בכך שהשוטר דדוש העיד לגבי תקיפת שני השוטרים על ידי הנאשם. לעומת זאת, הפנתה המאשימה לגרסת הנאשם בבית המשפט אשר לא הוזכרה בעת חקירתו במשטרה, תוך שהנאשם הסביר את הקללות בכך שאמר אותן לעצמו על מנת להירגע. לפיכך, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם.

4. ב"כ הנאשם טענה כי עדויות השוטרים מתאפיינות בסתירות מהותיות שהעיקרית בהן היא עדות השוטר קמינסקי שניגש אל הנוסע הנוסף וראה את השוטר דדוש נהדף רק לאחר שהודיע לנאשם על עיכובו, זאת בשונה מעדות השוטר דדוש כי השוטר קמינסקי ניגש יחד איתו אל הנאשם על מנת לתת לו דוח ושניהם הודיעו על העיכוב. בנוסף, טענה כי יש לקבל את גרסת הנאשם אשר כעס על משך ההמתנה לקבלת הדוח ולכן פנה בצורה מסוימת אל השוטר, ובהמשך, לאחר מעצרו בעת הנסיעה בניידת, קילל את עצמו על מנת להירגע. עוד טענה כי קללות דוגמת: "בני זונות" אינן עולות כדי עבירת העלבת עובד ציבור, זאת כאשר נאמרות בלהט היצרים. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה כי עיכובו של הנאשם נעשה בחוסר סמכות ומכאן יש להתעלם מכל התנהלותו לאחר עיכובו ומעצרו. לעניין זה הפנתה להוראת סעיף 67 לחוק המעצרים וכן לפסיקה מתאימה. לפיכך, עתרה לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

(א) ממצאים עובדתיים

5. בטרם ייבחנו טיעוניה המשפטיים של ב"כ הנאשם, יש תחילה לקבוע את המסד העובדתי בהתאם לעדויות השונות.

השוטרים העידו לגבי האירוע, כל אחד מנקודת מבטו שלו ומיקומו בשלבים שונים. השוטר דדוש העיד, כי לאחר סיום רישום דו"ח תנועה, הנאשם סירב לחתום על הדו"ח ופנה אליו במילים כגון: **"יאללה סע סע מפה למה מי אתה בכלל"**, **"שיהיה לך יום חרא"**, ובהמשך אף החל לקלל אותו במילים **"תזדיין מפה יא בן זונה"** (עמ' 10 ש-30 עד עמ' 11 ש-1 לפרוט'). בשלב זה, העיד כי

"אמרתי לו שיסע מהמקום, זה על מנת לא להחריף את האירוע, אמרתי לו את זה על מנת שהוא יסע וזה אמר לי שוב 'מי אתה בכלל יא בן זונה' הודעתי לו כי הוא מעוכב בגין העלבת עובד ציבור תוך שאני ניגש ופותח את דלת הנהג..."

(עמ' 11 ש-4 לפרוט').

יש לציין, כי עדותו של השוטר דדוש לגבי הקללות מפיו של הנאשם, טרם הודיע לו על עיכובו, הותירה רושם אמין ומהימן. דוגמא לכך ניתן ללמוד מהעולה בחקירתו הנגדית, כי השוטר דדוש סבר שסמכות העיכוב עמדה לו כבר בשלב בו הנאשם אמר לו **"תזדיין מפה"**, בלא כל קללה או אמירה נוספת (עמ' 14 ש-12-13 לפרוט'). למעשה, להבנתו, לא היה כל צורך בהוספת הקללות ששמע מפיו של הנאשם, על מנת לעכב אותו, נתון המוסיף למשקל עדותו בדבר הקללות הנוספות שהופנו לעברו בטרם הודיע לנאשם על עיכובו.

השוטר קמינסקי העיד, כי לאחר רישום דו"ח התנועה לנאשם, עמד בסמוך לדלת הנוסע שליד הנאשם אשר נהג ברכב. בשלב מסוים, שמע דין ודברים מכיוון דלת נהג הרכב, לידה עמד השוטר דדוש, ו**"פתאום אני קולט את רפאל נסוג לאחור מהרכב, זה השלב שעזבתי את הנוסע שלידי וניגשתי לכיוונו ומהשלב הזה שמעתי הרבה קללות מצד הנהג"** (עמ' 5 ש-23-24 לפרוט'). השוטר קמינסקי העיד כי שמע מהנאשם קללות רבות דוגמת: **"זונות, בני זונות, מניאקים, מלשינים"** (עמ' 5 ש-25 לפרוט'). מדובר בסוג קללות דומה לאלה עליהן העיד השוטר דדוש, לגבי שלב זה של האירוע. באותו שלב, שמע השוטר קמינסקי את השוטר דדוש מודיע לנאשם על עיכובו (עמ' 8 ש-18 לפרוט'). תחילה, העיד השוטר קמינסקי כי קיימת אפשרות שהודעת העיכוב ניתנה בטרם החל הנאשם בקללות אותן שמע, אך ציין כי עליו לעיין לשם כך בדו"ח הפעולה (עמ' 6 ש-3 לפרוט'). בהמשך, ולאחר שעיין בדו"ח הפעולה, דייק השוטר קמינסקי, והעיד כי לא שמע את השוטר דדוש מודיע לנאשם על עיכובו לפני שלב זה, בו הגיע אל צדו של נהג הרכב ושמע קללות נמרצות מצד הנאשם (עמ' 8 ש-16-17 לפרוט'). התייחסות זו של השוטר קמינסקי, אשר נזהר בפרטי פרטים במהלך עדותו, לא פסל על הסף אפשרות העשויה לשמש לזכות הנאשם זאת עד שבחן את דו"ח הפעולה שכתב סמוך לאירוע, מהווה דוגמא לרושם האמין שהותיר בבית המשפט. בנוסף, לא ניתן להצביע על כל הגיון בהודעת השוטר דדוש לנאשם מספר פעמים, על עיכובו, בוודאי בשלב בו הוא נמצא בתוך הרכב כשהשוטרים לצדו. מכאן, קיים חיזוק לעדותו של השוטר דדוש, כי הודיע לנאשם על עיכובו לאחר שהנאשם קילל אותו, הודעה אותה שמע אף השוטר קמינסקי בעת שהנאשם קילל את השוטר דדוש. ראיות אלה עומדות בסתירה לגרסת הנאשם, בעת חקירתו באזהרה וכן בבית המשפט, כי כלל לא קילל את השוטרים במהלך כל האירוע, ואף לא נקט בקללות כלפי עצמו בשלב זה.

שילוב הדברים, ההתרשמות מעדותם של השוטרים וכן הקושי במתן אמון בגרסת הנאשם, כמפורט בסעיף 7 להלן, מביא לידי מסקנה כי השוטר דדוש הודיע לנאשם על עיכובו בלא שנהדף או שהיה מגע פיזי כלשהו בין הנאשם לבינו, אלא לאחר מספר קללות אותן הפנה הנאשם לעברו. יש עוד לציין, כי השוטר קמינסקי העיד מפורשות ש**"את הדחיפה עצמה לא ראיתי"** (עמ' 8 ש-21 לפרוט'), כך

שהתייחסותו ל"הדיפת" השוטר דדוש היא בגדר השערה בלבד, לאור העובדה שראה את השוטר דדוש "נסוג לאחור".

6. המשך האירוע, כפי שעולה מעדויות השוטרים, מתייחס לסוגיית התנגדות הנאשם לעיכובו.

השוטר דדוש העיד כי לאחר שהודיע לנאשם על עיכובו, אמר לנאשם אף לצאת מרכבו ולהתלוות אליו. בשלב זה,

"הנ"ל סירב להתלוות תוך שהוא ממשיך לגדף אותנו, אמר לי שהוא לא מגיע איתנו, נאמר לו שבמידה ולא יתלווה איתנו לתחנה אני אאלץ לעצור אותו ואז הוא אמר אז תעצור אותי בוא נראה אתכם. בשלב הזה אני והשוטף, אני הכנסתי את גופי לתוך הרכב על מנת להוציא אותו החוצה, הוא דחף אותנו החוצה, אותי ואת השוטף שהיה צמוד אליי מאחוריי... הדף אותנו החוצה בכוח"

(עמ' 11 ש- 5-10 לפרוט').

השוטר דדוש חזר בעדותו, בעת חקירתו הנגדית, על כך שלאחר שהודיע לנאשם על עיכובו וביקש ממנו להתלוות אליו - הנאשם סירב (עמ' 15 ש- 11-12 לפרוט'). עוד הבהיר, כי הנאשם הדף אותם לאחור לאחר שהודיע לו על מעצרו (עמ' 15 ש- 7,10 לפרוט'). השוטר קמינסקי העיד אף הוא, כי הבחין בשלב זה בסירוב הנאשם להתלוות אל השוטר דדוש: **"ראיתי את רפי מבקש ממנו לבוא איתו והוא סירב לקום"** (עמ' 8 ש- 23-24 לפרוט'). יחד עם זאת, השוטר קמינסקי העיד על "הדיפת" השוטר דדוש בלבד, זאת עוד בטרם היה מודע לחילופי דברים או הודעה על עיכוב או מעצר. במהלך עדותו, לא נאמר דבר לגבי הדיפתו שלו על ידי הנאשם, למרות עדות השוטר דדוש כי

"למיטב זיכרוני הוא נגע יותר בשוטף שלי, כמובן גם אני נהדפתי מהמכה... כננסנו עם הגוף פנימה כאשר הדלת הייתה פתוחה ואז הייתה ההדיפה"

(עמ' 15 ש- 30-32 לפרוט').

לא ניתן להתעלם מפרק הזמן שחלף מאז האירוע ועד עדות השוטרים בבית המשפט, עובדה אשר הביאה לכך שנאלצו לעיין לא פעם בדו"ח הפעולה במהלך עדותם (השוטר קמינסקי בעמ' 6 ש- 14, 12 עמ' 8 ש- 16, השוטר דדוש בעמ' 10 ש- 30, עמ' 11 ש- 16, 20 לפרוט'). דו"חות הפעולה לא הוגשו לבית המשפט, אך מחקירתו הנגדית של השוטר דדוש עולה, כי בעת שכתב את הדו"ח בסמוך לאירוע, לא ציין שהשוטר קמינסקי נהדף במהלך האירוע, ופרטים אלה הוספו מזכרונו בלבד (עמ' 16 ש- 4-8 לפרוט'), תוך שהעיד, באופן טבעי, ש"לא תמיד זוכרים את הפרטים המדויקים איך תפסנו" (עמ' 16 ש- 14 לפרוט'). בנוסף, השוטר קמינסקי העיד כי הוא זוכר שנטל חלק פעיל במעצר הנאשם (עמ' 9 ש- 25-27 לפרוט'). נתונים אלה עשויים לספק הסבר הגיוני לסתירה זו בין עדויות השוטרים, אך הספק בדבר שימוש הנאשם בכוח לשם מניעת מעצרו - עדיין קיים. עדותו של השוטר דדוש, כי נהדף

בצוותא עם שותפו בעת שהכניס את גופו אל תוך הרכב על מנת להוציא את הנאשם, זאת רק לאחר שהודיע לו על מעצרו (עמ' 11 ש- 7-8, עמ' 15 ש- 15-5 לפרוט'), עומדת בסתירה לעדותו של השוטר קמינסקי אשר העיד, כאמור, כי השוטר דדוש נראה נהדף לאחור מהרכב בעת שהוא בעצמו היה בצדו האחר, וכן כי לאחר הדיפה זו שמע את השוטר דדוש מודיע לנאשם על עיכובו בלבד. בנסיבות אלה, גם אם הדבר נובע מחלופי הזמן מאז המקרה ועד עדות השוטרים בבית המשפט, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר ממצא חד משמעי ביחס להתנהלותו הפיזית של הנאשם, לאחר סירובו להתלוות אל השוטר דדוש. יצוין כי הנאשם בעצמו, אשר עדותו נמצאה בעייתית כפי שיפורט להלן, כפר בכך שסירב לצאת מרכבו והתנגד למעצרו (עמ' 19 ש- 16-19 לפרוט'). לפיכך, קיים ספק סביר לגבי התנגדות הנאשם בכוח למעצרו.

7. בשונה מאי הדיוקים שהתעוררו ביחס לפעולה פיזית בה נקט הנאשם, השוטרים תיארו באופן דומה את הקללות אותן הטיח בהם הנאשם, כפי שפורט בסעיף 5 לעיל. קללות אלה, נמשכו אף לאחר שהנאשם עלה לניידת המשטרה, כפי שהעיד השוטר דדוש:

"שוטר בן זונה שרמוטה אני אזיין אותך' זה היה בניידת 'אתם שוטרים בני זונות, אמא שלך זונה ואתה בן שרמוטה' זה מה שנרשם מתוך הניידת"

(עמ' 11 ש- 15-17 לפרוט').

השוטר קמינסקי העיד באופן דומה, לגבי כך שבדרך לתחנת המשטרה, בזמן שהנאשם נמצא איתם בניידת, היו

"אמירות ממנו אלינו, קללות, כל מיני אמירות בסגנון שציינתי קודם... 'זונות בני זונות' ורצף קללות"

(עמ' 6 ש- 7-8 לפרוט').

שוב, מדובר בקללות דומות עליהן העידו השוטרים.

לאחר מכן, בתחנת המשטרה, המשיך הנאשם לקלל, כפי שהעיד השוטר דדוש:

"אני זוכר שהעברתי את האחריות לשוטר נוסף והחשוד התחיל לקלל שוב 'אמן שתקבל סרטן בראש יא בן זונה בן שרמוטה יא אפס מאופס יש לך גג שנה כי אתה תקבל סרטן בראש ותמות', 'אני אזיין אותך אל תדאג יא אפס'. זה דברים שהוא אמר לי"

(עמ' 11 ש- 20-23 לפרוט').

הנאשם בעצמו הודה באמירת קללות שונות במהלך האירוע, תוך שטען שמדובר היה בקללות כלפי עצמו, אך לעיתים לא עמד על סייג זה או לא זכר בבהירות: כך, לאחר שהשוטר קמינסקי הסביר לנאשם את סיבת מעצרו, מסר לו הנאשם **"אכן קיללתי ודיברתי מסריח אבל לא תקפתי אותך"** (עמ' 6 ש- 21-22 לפרוט'). הנאשם אישר בחקירתו תחת אזהרה, כי קילל במהלך נסיעתו בניידת אך

טען כי קילל את עצמו (ת/ש- 33-30), ובהמשך, טען כי כל שאמר בתחנת המשטרה אינו קשור לשוטר אלא דיבר אל עצמו (ת/ש- 20-17). בעת עדותו בבית המשפט, שב הנאשם על כך שאמר לשוטר דדוש "שיהיה לך חרא של יום", וכן העיד על קללות כלפי עצמו בעת שהיה בניידת המשטרה (עמ' 18 ש- 23-19 לפרוט') ובתחנת המשטרה (עמ' 21 ש- 31-29 לפרוט'). הנאשם אף אישר, כי השתמש במילים "בן זונה", אך טען שאמר זאת לעצמו בעת שהיה בניידת המשטרה, ובהמשך בתחנת המשטרה (עמ' 20 ש- 29, עמ' 22 ש-8 לפרוט').

אמנם, הנאשם חזר על כך שקילל את עצמו ולא שוטר, בעת הנסיעה בניידת ובתחנת המשטרה בלבד, אך ניכר כי אינו בטוח לחלוטין בהתנהלותו במהלך האירוע. בעת חקירתו במשטרה, ביום האירוע, נשאל הנאשם לגבי התנהגותו בתחנת המשטרה:

"ש. ולא קללת ואיימת ישירות על השוטר?"

ת. ממש לא. אני לא חושב שזה נכון.

ש. אתה סובל משכחה?"

ת. ממש לא. זכרון חד. אמרתי מה שאמרתי ולא קשור לשוטר.

ש. מה אמרת?"

ת. לא זוכר"

(ת/ש- 18-11, ההדגשה אינה במקור).

יש לציין כי מדובר בחקירת הנאשם ביום האירוע, כאשר כבר בחקירה זו לא היה משוכנע כי לא קילל את השוטר, וכן הספיק לשכוח את הדברים שאמר. באופן דומה, כשנשאל בסוף חקירתו הנגדית בבית המשפט, האם יתכן שקילל את השוטר דדוש בתחנת המשטרה, השיב:

"לא זוכר שאמרתי. אני כמעט בטוח שלא אמרתי. השוטר המציא את האמירות. את זה אין מצב שאמרתי, בוודאות"

(עמ' 22 ש- 2-1 לפרוט', ההדגשה אינה במקור).

אישור הנאשם לגבי אמירת קללות בסגנון הדומה לקללות שיחסו לו השוטרים, מחזק את גרסאותיהם. שיוך אותן לקללות כלפי עצמו, אינו משכנע, וכך אף אמירות מהוססות ביחס לקללות כלפי השוטר בתחנת המשטרה. ניתן בהחלט לקבוע, כי הנאשם הוא בעל לשון משתלחת, אינו מהסס לנקוט במילים בוטות כלפי שוטרים, ואף מנתן זה יש לראות חיזוק לגרסאות השוטרים לגבי אמירות הנאשם כלפיהם.

עדויות השוטרים ביחס לקללות משתלבות זו בזו, מוצאות חיזוק מסוים בגרסת הנאשם ובתגובתו למעצרו, ואילו גרסתו של הנאשם אינה מעוררת ספק בסוגיה זו. לא נעלמה מעיני העובדה, שבתחנת המשטרה נכח שוטר נוסף בעת הטחת הקללות בשוטר דדוש (עמ' 16 ש- 26 לפרוט'), ואולם לא

מצאתי בכך כדי לכרסם בעוצמת הראיות שפורטו על ידי לעיל.

8. לנוכח האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל הראייתי ביחס לקללות אותן הטיח הנאשם בשוטרים במהלך כל האירוע, כמפורט בכתב האישום, וכן סירוב הנאשם לעיכובו המהווה הכשלת שוטר, אך לא ביחס לעבירת שימוש בכוח למניעת מעצר.

(ב) דיון משפטי

9. לעומת טיעוניה העובדתיים בלבד של ב"כ הנאשם, לגבי עבירות הפרעה לשוטר והתנגדות בכח למעצר, בסוגית עבירת העלבת עובד ציבור עלו אף טיעונים משפטיים.

ב"כ הנאשם טענה, כי הנאשם עוכב על ידי השוטר דדוש בניגוד לחוק, ולפיכך יש לפסול כראייה את שהתרחש לאחר מכן. הוראת החיקוק אליה התייחסה, היא סמכות העיכוב המופיעה בסעיף 67(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996:

....67

(ב) שוטר שאילדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה
טרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה:

(1) יש סודסבירלחשד שהוא עבר עבירה אוישהסתברותגבוהה
שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הזיהויה הבלתי מספיק, אולאניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

ב"כ הנאשם טענה, שהנאשם זוהה בעת כתיבת דו"ח התנועה כנגדו, וכן כי ניתן היה בהחלט לחקרו בזירת האירוע או לתת לו זימון לחקירה בתחנה. מכאן, ביקשה לקבוע שהוראת עיכובו לתחנת נעשתה שלא בסמכות, ויש לפסול עדויות לגבי הדברים שהשמיע כנגדם לאחר מכן.

מספר נימוקים מביאים לידי דחיית טיעון זה:

ראשית - בהתאם לממצאים העובדתיים, בטרם הודיע השוטר דדוש על עיכובו של הנאשם, ביצע הנאשם עבירה של העלבת עובד ציבור. לגבי סוגית הדרישה להילוות לתחנת המשטרה רק אם לא ניתן לחקור חשוד במקום הימצאו, השיב השוטר דדוש:

"אני מפקד יחידה בסיוור, אני לא יכול להמשיך להתנהל בשטח כאשר האירוע מולי ולכן צריך לעכב אותו לתחנה"

(עמ' 14 ש- 20-21 לפרוט').

מדובר במענה סביר והגייוני, שניתן על ידי סייר משטרה הנמצא בשטח, בכביש, ולא בדירה מסוימת או בבית עסק בו נמצא חשוד שניתן לחקרו במקום.

שנית - השוטר דדוש הדגיש את התנהלות הנאשם במהלך האירוע, זאת בתשובה לשאלה מדוע לא נתן לנאשם זימון לחקירה:

"הדבר לא עלה בגלל ההתנהלות שהייתה לפני כן, הבן אדם התנהג באגרסיביות, תוקפני במילים שלו, לא סובלני"

(עמ' 14 ש- 23-24 לפרוט').

דברים דומים ניתן ללמוד מעדותו המפורטת של השוטר קמינסקי לגבי שלב זה של האירוע:

"שמעתי הרבה קללות מצד הנהג, הוא אמר בכלליות מאוד והסביר לשותפי במה ההורים שלנו עובדים. 'זונות, בני זונות, מניאקים, מלשינים', זונות בני זונות בדוק היה שם, לגבי שאר המילים היה שטף מאוד ארוך..."

(עמ' 5 ש- 24-26 לפרוט').

כך התייחס בית המשפט, לטענה זהה לגבי הצורך בעיכוב לתחנת המשטרה של חשוד בעקבות אמירה לשוטר "אתם כלבים נאצים":

"התנהלותו המכוערת והבריונית של המערער במקום הארוע, הצדיקה הבאתו למשטרה מיידית בהבדל מהזמנתו במועד מאוחר יותר"
(עפ"ג (ת"א) 13249-01-17 מרדכי ירחי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (8.3.2017).
רע"פ שהוגש על ידי ההגנה, נמחק בהמלצת בית המשפט העליון).

אין ספק, כי התנהלות הנאשם במקרה הנדון, עונה בהחלט על ההגדרה "מכוערת ובריונית".

שלישית - מדובר בשיקול דעת שהפעיל השוטר דדוש בשטח, אשר אינו חורג מגבולות שיקול דעת ראוי, גם אם ניתן היה לפעול בדרך שונה, ובוודאי שלא באופן קיצוני לגביו ניתן לקבוע כי מדובר בפעולה מנוגדת לדין, המאפשרת התנגדות מסוימת לפעולת השוטר (ראו לענין זה, את הערתה של כב' השופטת ברק-ארז, בדיון הנוגע לעבירת העלבת מתנדב משטרה, כי "לא כל חריגה קלה מסמכות תיחשב בהכרח פעולה תוך חריגה מתפקיד, ככל שהדברים נוגעים לעבירות שתכליתן הגנה על בעלי תפקידים בשירות הציבורי... ", במסגרת רע"פ 229/12 צבי כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (16.10.2012)).

רביעית - ככל שהיתה מתקבלת טענת ב"כ הנאשם, לגבי עכוב בניגוד להוראת החוק, גם אז לא ניתן היה לקבל את לגיטימיות פעולתו של הנאשם בתגובה. ניתן לשיקול קבלה של פעולות התנגדות לעיכוב או למעצר לא חוקי, דוגמת נסיון הימלטות או התנגדות להפעלת כח, פעולות שמטרתן הגנה מפני פגיעה בחרותו של מעוכב. ואולם, הנאשם לא נקט בפעולה מסוג זה, אלא בחר לקלל בשצף קצף את השוטרים, לאורך זמן, בלא תכלית אמיתית למנוע את הפגיעה בחירותו אלא אך ורק על מנת לפגוע בשוטרים.

לפיכך, אני דוחה את הטענה לגבי חוסר סמכות העיכוב.

10. טיעון משפטי נוסף, התייחס לתוכן המילים שיוחסו לנאשם. ב"כ הנאשם טענה, כי קללות דוגמת "בני זונות" כלפי שוטרים, אינן עולות כדי עבירת העלבת עובד ציבור, במיוחד כאשר הן נאמרות "בלהט הרגע", והפנתה לפסיקה.

עיון בפסיקה זו מעלה, כי בפסק דין שניתן בבית המשפט העליון, ע"פ 7340/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.2013), זוכה הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור בגין קללות כגון "בני זונות" כלפי שוטרים בעת מעצרו, זאת באירוע בו תקף את השוטרים, והרשעתו בגין עבירות תקיפת שוטרים והפרעה לשוטר - נותרה על כנה. שני פסקי דין נוספים שהוצגו, ניתנו בבתי משפט השלום, כאשר באחד מהם מדובר היה בקללה דומה במהלך להט ויכוח עם מנהל מחלקת רווחה, ואילו באחר נאמר המשפט "יא חתיכת אפס בושה שאתם שוטרים".

מקרים אלה, אינם דומים למקרה הנדון, אשר אינו עוסק ב"להט הרגע", בקללה בודדת או במהלך מעצר. במקרה זה, מדובר במטר של קללות אשר הוטחו בשוטרים, בשל מתן דו"ח תנועה, החל ממתן הדו"ח, דרך הודעה על עיכובו של הנאשם, מעצרו (כל זאת בנוכחות אדם נוסף, חברו של הנאשם), נסיעה בניידת אל תחנת המשטרה, ועד להמשך קללות ו"איחולים" קשים בתחנת המשטרה. מדובר בניסיונות בוטות ומתמשכות, המקיימות את המבחנים המצטברים, התוכני וההסתברותי, אשר נקבעו בהלכת אונגרפלד (דנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.7.2011), להלן: "ענין אונגרפלד").

הרחבה מסוימת של הלכה זו, במסגרת רע"פ 5991/13 אליצור סגל נ' מדינת ישראל (2.11.2017), להלן: "ענין סגל"), אך מחדדת נסיבות מקרה זה כמקיימות את יסודות העבירה, כאשר מדובר בקללות ובגידופים קשים בהקשר שאינו פוליטי, וכן אין מדובר בעובד ציבור בכיר אלא בשוטרים זוטרים, אשר נתקלו בהתנהלות הנאשם במהלך עבודתם בשטח (ראו את התייחסות כב' הנשיאה (בדימ') נאור, בענין סגל, לגבי הנמקות צמצום ההלכה ביחס להתבטאויות בהקשר פוליטי וכלפי עובד ציבור בכיר).

יש עוד להפנות לעמדתו של כב' השופט עמית, אשר נכתבה על מקרים דוגמת המקרה הנדון, לפיה במקרה של קללות וגידופים, אין כלל מקום לעשות שימוש במבחנים שנקבעו בענין אונגרפלד, העשויים לשמש הגנה מסוימת:

"לטעמי, המבחן התוכני וההסתברותי שנקבעו בענין אונגרפלד לצורך השאלה מה הביטוי שייחשב כ'העלבה' של עובד ציבור, אינו חל כלל על קללות וגידופים בטרתם... עיקרם של קללות וגידופים הוא בביזוי ובהשפלה והם לא מתכתבים עם אף אחד מהטעמים והרציונלים שבבסיס חופש הביטוי. למצער, הקשר בין חרפות וגידופים לטעמים ולתכליות של חופש הביטוי הוא רופף ביותר... לגישתי, ככלל, על קללות וגידופים אין להחיל מבחנים מחמירים לתחולתה של העבירה, מן הטעם הפשוט שלא ניתן, אף לא צריך, להעמיד קללות וגידופים במסגרת הכפולה של המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי... קללות וגידופים אינם ביטוי פוליטי, אינם בגרעין הזכות לכבוד ולא בליבת הזכות לחופש ביטוי. חוששני כי אי מתן מענה לפגיעה בעובד ציבור עלולה להביא לערעור החישובים השומרים על המשטר הדמוקרטי ובסופו של דבר, לערער שלטון החוק. הדברים נכונים במיוחד

בימינו, בעידן של אובדן כל רסן בשיח הציבורי וברשתות החברתיות בפרט. לעיתים, המרחק בין קללות וגידופים, בבחינת אלימות מילולית, נגד עובדי ציבור לבין הפעלת אלימות פיזית כנגדם, הוא מרחק קצר..." (ענין סגל, פסקאות 2-4 בפסק דינו).

בבחינת למעלה מהצורך, ניתן בהחלט לקבוע, אף ביחס לחלק קטן בלבד מתוך המסכת המשמעותית המצטברת במקרה הנדון, כי מילים בהן נקט הנאשם עונות על יסודות העבירה, כפי שצוין כב' השופט (כתוארו אז) מלצר:

"אף לגופם של דברים - טענתו של המבקש כי בכנותו את השוטרים שביצעו את מעצרו: 'בני זונות, מניאקים, מזדיינים בתחת' (ועוד אמירות מסוג זה) - הוא לא הגיע כדי העלבת עובד ציבור מוקשית היא. לאחרונה בע"פ 4792/11 אורון כהן נ' מדינת ישראל (01.02.2012) הותיר בית משפט זה על כנה הרשעה בהעלבת עובד ציבור של מי שכינה שוטרת 'זונה, שרמוטה', בנסיבות שאינן רחוקות מאוד מנסיבות המקרה דנן. הדעת איננה סובלת כי שוטרים המבצעים את עבודתם הקשה יחשפו להתבטאויות בסגנון שכזה, מבלי שהחוק יפרוש עליהם כנפי הגנתו, ועל בית המשפט להסתייג מהתנהגות בריונית כגון זו שהפגין המבקש במקרה דנן"

(רע"פ 8062/13 אלכס ברזק נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.4.2014). ראו עוד ע"פ(חיפה) 7364-11-11 אורטל מסיעיד נ' מדינת ישראל (19.1.2012)).

דברים אלה חדים, ברורים, ואינם דורשים כל הרחבה, בוודאי בנסיבות המקרה הנדון.

לפיכך, אני קובע כי דברי הנאשם מהווים עבירת העלבת עובד ציבור.

סוף דבר

אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירת התנגדות בכח למעצר, ומרשיעו בעבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ח, 16 אפריל 2018, במעמד הצדדים